

PEDAGOGICKÁ DOVEDNOSTI BOURACÍHO KLADIVA

Středa, 01 listopad 2017

Přestavujeme dům. Díky tomu víme, že přestavovat dům znamená udělat celou řadu úplných a chybných rozhodnutí, které stojí spousty peněz, a pak v nich až do smrti bydlet. Napravit svá chybná rozhodnutí totiž zpravidla neznamená nic jiného než je nahradit nějakými jinými, jež pitomými rozhodnutími. A proto že chybami se člověk učí, tak se toho díky novým a novým hloupým rozhodnutím stane moc naučí a na svůj život se pak z něj stává svrasklý mudrlec.

Kromě nepatrných rozhodnutí, na jejichž realizaci jsme si objednali firmu, existuje v domě jež celá řada prací, které si člověk musí udělat sám. Není nad onen pocit, kdy si vyhrnete rukávy, vlastníma rukama uchopíte krumpáček a vlastní silou ho zarazíte do vodovodní trubky. V takovou chvíli si totiž uvědomíte, že se před vámi otevírá dlouhá cesta, na níž se naučíte spoustu věcí a na jejímž konci stanete jako vestranný fachman. Já se třeba hodná pokusu postavit si ze starých "fořon" (tak říkáme my fachmani prknám) nějaký pěkný bytelný "regál" (tak říkáme skříně s poličkami). Použil jsem k tomu "ocasku" (to je taková pila) a "kladivo" (to je takový mechanický ruční nástroj, který umožňuje rázovým pohybem kinetickou energii přenést na jinému tělesu). Myslel jsem si, že postavit něco takového bude pro středně inteligentního člověka otázkou několika hodin primitivní fyzické práce, ale po několika hodinách primitivní fyzické práce se ukázalo, že postavit regál je spíše otázkou určitého fortelu. S přibývajícím časem začalo být jasné, že v mém případě o nějakém fortelu ani řeč; dokončení polic se tak stalo výhradně otázkou cti a nakonec, při sestavování celého molocha v soudržný celek, dokonce i otázkou života a smrti. Z nevyrovnaného souboje jsem odešel vítězně, jen s pochroumanou nohou a sedřenou rukou. Můj mega-regál se teď rozkládá ve většině na sklepních prostor a tváří se, jako by se u něj nemohl dočkat, až na jeho police uloží kusy tančáků a motory z ponorek. Další praktické zkušenosti jsem nabral poté, co jsem si pořídil elektrické bourací kladivo. To je takový velký kus železné hmoty, kterou když zapojíte do zásuvky, začne se vám táhát v ruku. Hlavní funkcí bouracího kladiva je zvyknout ve svém majiteli koeficient chlapáctví, a to i v případě, že je to žena. Alespoň já se vždycky cítil jako chlapák, když svíral v ruku rozhodně víc, než když jsem svíral třeba odsávačku hlenů pro kojence. Díky bouracímu kladivu se naučil: 1. zapínat bourací kladivo, 2. bourat zdi, 3. pochopit rozdíl mezi páčnou a nosnou zdí, 4. v rekordním čase sehnat statika a zedníky s ocelovou traversou, 5. bourat páčky, 6. proklínat věci, 7. reklamovat bourací kladivo zpátky do České republiky svým novým fachmanským schopnostem se dnes už nebojím vzít do ruky vingl, mafl, flexu nebo jakoukoli jinou německou značku a začít s ní opravovat dům. A když říkám "dům", myslím tím "celý dům kromě sklepa". Do sklepa se bojím, protože v jeho temnotách na mě má nějaký regál. Jan Flaška, autor je fušer